

κτύλων. Μ' αυτό το λουρί έτελείτο ό έξιλασμός μας διά τας παρεκτροπάς μας, έφηρμόζοντο δέ όλαι αί ποινικαί διατάξεις περί ύποτροπής.

— Παντελή, έλεγε ό 'Αγραφιώτης, με την κοζανίτικη προφορά του, πάρε τό λωρί και δόστον τρείς λωριές.

"Ανοίγε την παλάμη ό τιμωρημένος και έδέχετο τρείς λουριές.

Ό λυκειάρχης δέν έξεχνούσε τις τιμωρίες που έπέβαλλε σέ κάθε μαθητή και για κάθε ύποτροπη έτριπλασίαζε τις λουριές.

Έννοείται ότι και έδώ είχε είσχωρήσει τό ρουσφέτι. Ό Παντελής έκανόνιζε τή δύναμη με την όποιαν χτυπούσε ανάλογως των φιλοδωρημάτων που έλάμβανε ή που ήλπιζεν ότι θά λάβη από τόν τιμωρημένον.

Ό λυκειάρχης έφήρμιζε και τή φυλάκισι.

"Ένα μεσημέρι με είχε κλείσει μαζί με ένα συμμαθητή μου στό πρώην καρθουναριό του σπιτιού, που ήταν τώρα Σχολείο. Η πόρτα της φυλακής ήταν με κάγκελλα πολύ άδυνάτου κράσεως. Κατά σύμπτωση εκείνο τό άπόγευμα έγινε τό κηδεία της συζύγου του τότε δημάρχου Πειραιώς Θ. Ρετσίνα και είχαμε μεγάλο ένδιαφέρον νά την άκολουθήσουμε. "Αν μάς έφυλάκωνε άλλη μέρα δέν μάς έπέιραζε. Μά νά μη πάμε στην κηδείαν!... Αυτό ήταν άνυπόφορο. Συ-

ωμολογήσαμε λοιπόν άμοιβαίαν συνδρομήν και με μερικέσ σπρωξιές με την πλάτη έσπάσαμε την πόρτα κι έβγήκαμε στην αύλή. "Απ' εκεί έβγάλαμε τις μπάρες της έξωθύρας, που ήταν κλεισμένη με κλειδί και έτσι άνοιξαμε και είμεθα έλεύθεροι. Έτρομάξαμε όμως μέχρι συγκοπής όταν αντί της προσδοκηθείσης έλευθερίας, άντικρύσαμε με τό άνοιγμα της πόρτας την άυστηράν μορφήν του λυκειάρχου. Ό συμμαθητής μου 'Αναστασόπουλος, πιό σβέλτος και πιό λιανός από έμένα, κατώρθωσε νά τό σκάση και νά σωθή από την κακή ώρα και τό κακό συναπάντημα. Έγώ όμως περιήλθον εις την δικαιόδοσιαν του 'Αγραφιώτη και έπερίμενα ως μοιραίον την τιμωρίαν μου άυστηροτάτην.

Ό 'Αγραφιώτης όμως ήταν άγαθώτατος, και μου είπε:

— Έγώ ήρχόμην νά σας στείλω στά σπίτια σας νά φάτε και νά πάτε στην κηδεία της Δημαρχίνας. Πήλανε και σύ.

Και συμπλήρωσε:

— "Αν ξανακάμης τράκες μέσα στην τάξι θά τιμωρηθής πολύ βαρειά.

* * *

Με τους διδασκάλους έπερνούσα και έγώ και οί άλλοι καλά. Μόνον ένας Αρχιμανδρίτης, ό 'Ηούχιος Παπαδόπουλος που μάς έδίδασκε 'Ιερά και 'Ιστορίαν, μάς ένέπνεεν όχι μόνον τόν σεβασμόν, αλλά και τόν τρόμον.

Λιανός, ψηλός, με λίγα γένεια, πολύ μελαχροινός, με γυαλιά γαλάζια και με φωνή θροντερή, μάς έπεθάλλετο τόσο, ώστε και την άναπνοή μας δέν έπαίρναμε έλεύθερα. Μας είχε πείσει ότι με μίαν ψαύσιν του δείκτου της δεξιās χειρός του εις την μύτη μας κατώρθωνε νά μαθαίνη όχι μόνον ό,τι είχαμε κάμει, αλλά και τās σκέψεις μας.

Αυτή όμως ή δυσάρεστη εμφάνισις δέν διήρκεσε πολλά χρόνια. Με τό τέλος του σχολικού έτους ό 'Ηούχιος έφυγε και έτσι ήσυχάσαμε από αυτόν.

Τά χρόνια έπέρασαν άγύριστα. Από του 'Αγραφιώτη έπήγαμε στό Δημόσιον Γυμνάσιον έφηβοι πειά και ή συντροφία μας έπληθυνε. Οί λίγοι μαθηταί του Λυκείου εύρήκαμε πολλούς, που ήρχοντο τότε στό Γυμνάσιο του Πειραιώς από δλη την Έλλάδα. Ό Δημήτριος Σίψωμος, που τόν έγνωρίσα άργότερα ό κόσμος ως Λάμπρο Πορφύρα, ό 'Ιωάννης Δημητρόπουλος, που άφοϋ έγραψε ποιήματα και διηγήματα και

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΚΑΤΑΝΤΙΑ Ι

Σάν συνοδεία κατάδικου ή σαν κηοεία βουθή
μοιάζεις ή σαν περήφανο, που τώπιασαν λιοντάρι,
καρδιά άλυσσοδεμένη, πικραμένη και θλιβή
που κάθε σου νέο τράνταγμα θ' άφήση κι' ένα άχνάρι.

Δέν είσαι πλειά σύ τώμορφο τό ρόδο τό ρουδι
που έσταζε αίμα απ' τά πέταλα κ' ή αίμοσταλιά τους μύρο...
Τώρα έχεις χτύπο πληκτικό και πένθιμο, βραδύ
που θγαίνει σαν έν' άρρυθμο, κλάψας, τραγουδι, στείρο...

Σάν τό παραπονιάρικο, κάνεις, μικρό παιδι
που του έχουν κλέψει άπρόσμενα κάτι που τό κρατούσε
κι' άνοίγει τά δυό μάτια του όρθάνοιχτα νά ιδή
στερνή φορά, σαν σ' όνειρο, τό πράμμα που άγαπούσε...

ΠΑΟΛΑ ΣΕΤΣΙ

ΕΙΝΕ ΣΤΙΓΜΕΣ...

Είνε στιγμές που νείρουμαι
(μ' όλανοιχτα τά ματια
κάποια χνόφωτα όνειρα,
(κάποια όνειρα τρελλά:
πώς μπαίνω, λέεσ, θριαμβευ-
(της στής Τέχνης τά
(πιλάτια
και βλέπω νά μ' άχνογελά
(ή άθάνατη θεά...

Κ' είνε ή στιγμές χιμαιρικές,
(γλυκές, μά φευγαλέες
Και μιά πνοή λυτρωτική
(νοιώθω νά μ' άγκαλιάζη...
Κ' είνε σά γάργαρο νερό κα-
(θάριες μου ή ιδέες
σαν τ' ούρανοϋ τ' άτλάζι...

Μά δέν προφταίνω τ' όνειρο
(νά τό γλυκοχορτάσω.

— "Όλα τά όνειρα σβύνουνε—
(σβύνει κι' αυτό μαζί.

Και πίσω του, κυνηγητής,
(τρέχω νά μη τό χάσω
προτου νάρθη ή Αύγή...

ΑΓΓ. Κ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

δρῶμα, έγινε έμπορος κι' έσβυσε γρήγορα, ό στρατηγός Πίτολεμαίος Σαρρηγιαννης, ό Γεώργιος Στρίγκος με τό θετικό και δημιουργικό μυαλό του, ό Δευκαλίων Ρεδιάδης, ό ύφυπουργός των Ναυτικών, ό Μιχ. Ρινόπουλος, ό πρώην δήμαρχος Πειραιώς και τώρα βουλευτής. "Όλοι αυτοί και άλλοι που εξακολουθούν τή φωτεινή πορεία των, ή που έφυγαν από αυτόν τόν κόσμο, έπήραν μια θέσι στα θρανία της άληθινής αυτής κυψέλης, του πειραικού Γυμνασίου, που τό είχαν άφήσει πιό πριν ό Παύλος Νιρβάνας, ό Γεράσιμος Βωκος και άλλοι, που έπέρασαν απ' αυτό κι' έσκόρπισαν σ' άλλους τους κλάδους της ζωής άληθινοί νικηταί και πρωτοπόροι.

Ήταν αυτό τό Γυμνασιο του Πειραιώς τότε άληθινό φυτώριο με καλλιεργητάς τόν Χρήστον Γιαννόπουλον, τόν 'Ιάκωβον Δραγάτην, τόν Νικόλαον Βραχνόν, τόν 'Ιερόνυμον Βλαχάκη, τόν Β. Νικολαΐδην και άλλους που έφώτισαν και καθωδήγησαν γενεές νέων πολιτών, που έφώτισαν και που φωτίζουν ακόμη τό έλληνικόν στερέωμα.

Στό επιβλητικό και σεμνό κτίριο του μοναδικού τότε Γυμνασίου του Πειραιώς, που έγινε τώρα Πρωτοδικείο, έφοίτων περι τούς πεντακοσίους μαθηταί. Και έπρολάβαιναν νά τούς διδάσκουν και νά τούς παρακολουθούν όλους οί καθηγηταί των. Πώς έδούλευαν τότε...

ΑΓΓ. Α. ΚΟΣΜΗΣ
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Συνέ χεία.